

Saaie seks- en schranspartij

In La Grande Bouffe geven vier mannen zich over aan een langgerekt eet- en seksfestijn, letterlijk tot de dood erop volgt.

Evenals de opzienbarende film uit 1973 zou dit een gevolg zijn van een leeg en zinloos leven waar deze bourgeoisvrienden aan lijden. Een gezamenlijke zelfmoord zou daar een grotesk einde aan maken. Maar wie vermaakt zich veertig jaar later nog met eindeloze vreet-, neuk- en scheetpartijen.

Het verloop in de voorstelling is een kopie van de film met dit verschil dat Simons heeft gekozen voor een reconstructie. Bij aanvang zijn de heren reeds dood en twee vrouwelijke kunstenaars proberen de keuze van de mannen te doorgronden.

De twee vrouwen zelf spelen begerenswaardige objecten die de mannen in hun seksuele uitpattingen begeleiden. Het atelier van de dames ligt bezaaid met beesten en hompen vlees verpakt in plastic die uit de lucht zijn komen vallen (in de film hangen deze in de bomen).

Er wordt door alle acteurs intens geacteerd. Er wordt met vlees gemanipuleerd, maar na het drie keer zien neuken van een dode koe heb je het wel gehad.

De associatie tussen kunstcon-

TONEEL

La Grande Bouffe

NTGent+ Toneelgroep Amsterdam speelt La Grande Bouffe naar **Marco Ferreri**

Regie: Johan Simons

Spel: Chris Nietvelt, Elsje de Brauw, Jacob Derwig, Wim Opbrouck, Steven van

Watermeulen, Aus Greidanus jr.

Gezien: 18/3 De Spiegel Zwolle

door Frans Leenderts

sumptie en zich volproppen met eten ligt voor de hand en wordt vormgegeven door projecties van kunstwerken op een muur.

Op een paar functionele momenten na werkt dit slechts illustratief. De speelstijl van de acteurs is eenduidig zodat de toeschouwer weinig te weten komt over innerlijke drijfveren.

Wat overblijft is een eindeloos gerekt bachanaaal met vier heren en twee observerende dames die evenals de toeschouwer proberen te doorgronden.

Hoogtepunt uit de voorstelling is een tekst uit Hamlet: „Wat een werkstuk is de mens! Hoe edel van geest, hoe oneindig rijk aan vermogens.”